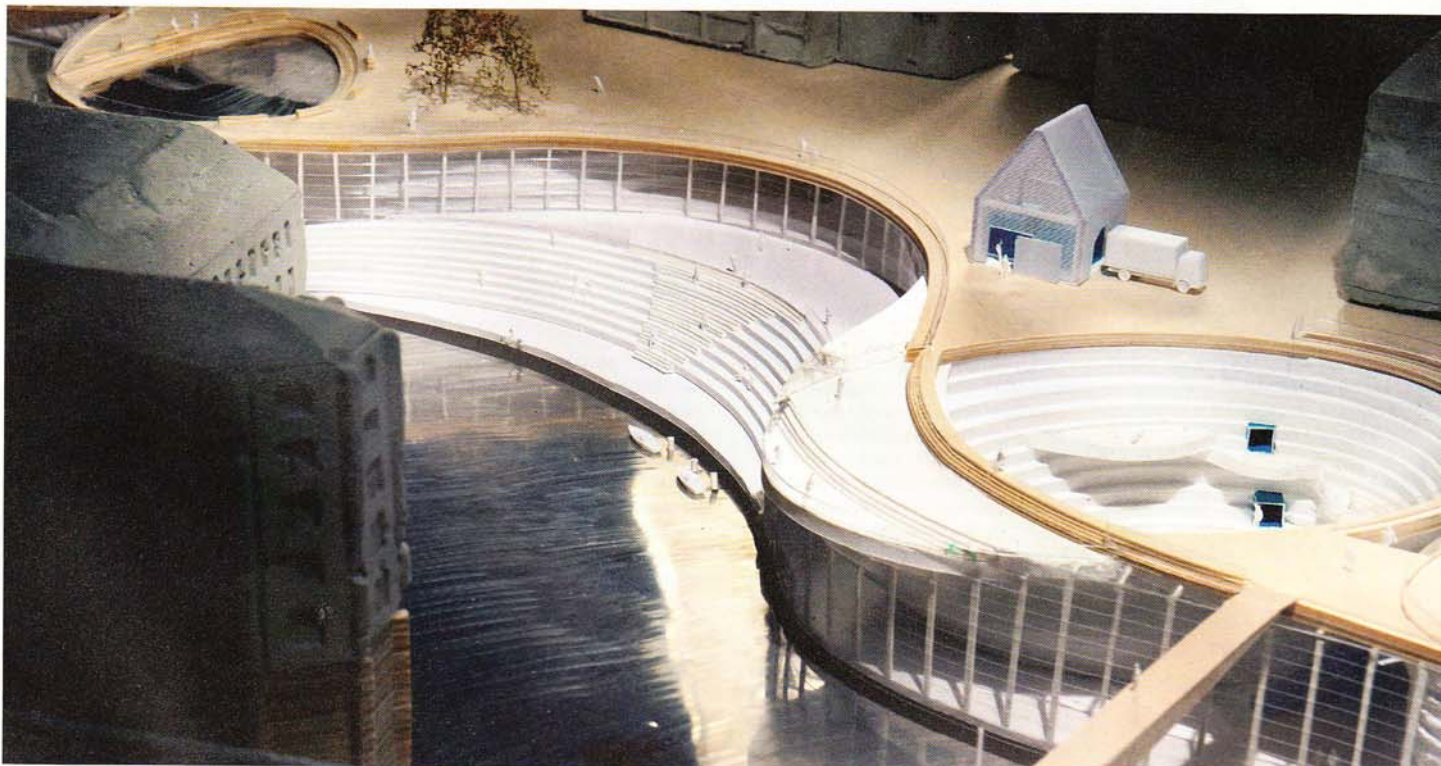

De studenten van de Academie van Bouwkunst studeren pas af in het late najaar. Toch is er al spanning in juni, want de vorig jaar afgestudeerde architect Danielle Bakkes is genomineerd voor de Archiprix, die in juni uitgereikt wordt. In haar afstudeerproject *Mooder Maas* ontwierp ze een waternetwerk onder Maastricht dat overstromingen van de Maas kan opvangen.

“Wie durft er nu aan 't Vrijthof te komen?”

Het water onder Maastricht

Zicht op plein en ondergrondse concertzaal aan de watergang

Je was vorig jaar vroeg met afstuderen – of laat, zo je wilt. In maart was je klaar met jouw afstudeerproject, waaraan je anderhalf jaar werkte.

"Mijn onderzoek had ik vrij groot opgezet en dat kost tijd. Maar ik heb daar bewust voor gekozen. Ik vind het belangrijk goede contacten te onderhouden met alle betrokkenen, en in mijn geval waren dat er veel: Rijkswaterstaat, het Waterschap Roer en Overmaas en de Gemeente Maastricht. Met mijn plan *Mooder Maas* bied ik een oplossing voor klimaatveranderingen in en om Maastricht. De titel van mijn plan verwijst naar een Limburgs liedje dat liefkozend de rivier bezingt en haar betitelt als Moeder Maas."

Ben jij een trendsetter met jouw onderwerp? Klimaatproblematiek staat inmiddels meer in het zonnetje bij Bouwkunst.

"Nee hoor, dat is toevallig. Ik kwam op het idee voor dit onderwerp doordat ik zelf heb meegemaakt hoe groot de impact is van hoog water in Limburg. Ik ben opgegroeid in Sleik (onder Echt, red.) en in Beesel (bij Roermond, red.) en heb gezien hoe sterk de Maas alles en iedereen kan ontregelen. De meeste mensen denken aan de delta als het gaat om overstromingen, maar ook in Limburg hebben we ermee te kampen – in de toekomst zeker niet minder."

Wat is *Mooder Maas* precies?

"Mijn plan biedt een oplossing voor de stad Maastricht, waar hoog water de meeste overlast veroorzaakt als de Maas in Limburg buiten haar oevers treedt. Ik sluis het overtollige water weg via een waternetwerk dat als een gaas over de stad ligt. Ik zocht naar een manier die geen scheiding zou opleveren voor de stad, maar er juist een kwaliteit aan toe zou voegen. Door in de komende veertig jaar in kleine stappen dit netwerk in de stad te integreren, ontstaan er nieuwe situaties, wordt Maastricht een waterstad én wordt het klimaatprobleem op tijd opgepakt.

Opmerkelijk: je werkt nu als Interieurarchitect, maar koos bewust voor een grootschalig stedenbouwkundig afstudeerplan – buiten jouw toekomstige aandachtsgebied.

Lachend: "Docenten zeiden dat ik er wel lol in heb om steeds de moeilijkste weg te

kiezen en dat klopt ook wel. Maar ik vond het een kans, zo'n afstudeerproject, om de diepte in te gaan. Ik wilde laten zien dat ik dit ook kan. En ik heb gemerkt dat ik juist, omdat ik niet veel technische achtergrond had, goed out of the box kon denken. Rijkswaterstaat, waarmee ik veel contact heb gehad, was daar enthousiast over. Zij hebben me ook uitgenodigd, terwijl ik nog volop bezig was, om deel te nemen aan het Nationale Maassymposium. Dat leverde me niet alleen de prijs op voor de Nederlandse jongerenbijdrage aan het Maassymposium, maar ook contact met de directeur van het Waterschap en Albert Nuss: wethouder mobiliteit, duurzaamheid, bereikbaarheid, kenniseconomie én stadsdeelwethouder Maastricht Noord-Oost.

Dat was leuk, al die respons en belangstelling onderweg. En het kwam mijn project ten goede. Ik heb het mogen presenteren aan een speciale werkgroep die in opdracht van de Gemeente Maastricht een structuurvisie ontwikkelt op de toekomst van Maastricht."

Wat vonden zij?

Lachend: "Zij waren blij dat ik dingen verzond die zij niet durfden roepen of zelfs maar denken. Wie durft er nu aan 't Vrijthof te komen? Maar ik besloot het meest moeilijke gebied uit te werken omdat ik dacht dat als ik kon laten zien wat daar kon, mensen ook begrijpen wat deze aanpak hen kan opleveren. Ik bedacht een ruimtelijke oplossing die slim gebruik maakt van het feit dat de watergang 11 meter onder straatniveau ligt. Binnen een bouwblok achter 't Vrijthof kan in die ruimte een gebouw met een openbare functie komen. Ik dacht aan een concertzaal. Maastricht profileert zich graag als culturele stad, maar heeft alleen het Theater aan 't Vrijthof, dat uit zijn voegen barst. Via de ondergrondse concertzaal komen mensen oog in oog te staan met het water dat afgevoerd wordt via de watergang. Het dak van het gebouw ligt op straatniveau en is tegelijkertijd een openbaar plein.

Wat vond je lastig?

"Het maken van schaa sprongen: dat je de juiste beslissingen die de basis vormen voor de dingen die verder wil uitwerken. Neem ik de goede afslag? Zie ik niks over het hoofd? Mijn externe mentor, architect

Het water vindt meanderend zijn weg

Peter Defesche uit Amsterdam, heeft me daarin goed begeleid. Met zijn stedenbouwkundige ervaring zorgde hij ervoor dat ik er tempo in hield."

Waar ben je nu mee bezig?

"Ik werk in Arnhem bij studiokeesmarcelis – waar interieurarchitectuur en architectuur samengaan. Bevalt me prima!"

Terwijl jouw plan juist is geselecteerd voor de Archiprix vanwege de grote reikwijdte van de consequent uitgewerkte schaalniveaus die je behandelt.

www.daniellebakkes.nl

"Eh... dat klopt. Dat is dus wat dit project me heeft gebracht. Doordat ik 'fris blind' heb gekozen voor een uitdaging, heb ik kunnen proeven van de vrijheid die het geeft als je als architect je helikopterblik loslaat op alle onderdelen en instanties. Je denkt vanuit een groter geheel, waardoor meer mogelijk wordt en clubjes gaan samenwerken die dat in de praktijk nog te weinig doen. Samenwerken is leuk: het brengt je nieuwe ideeën en mogelijkheden."

"Ik heb er lol in steeds de moeilijkste weg te kiezen"

Danielle Bakkes

'Moeder Maas' van Danielle Bakkes: uitverkoren als ArtEZ inzending voor Archiprix 2012

De Stichting Archiprix is een samenwerkingsverband van negen Nederlandse ontwerpopleidingen in het hoger onderwijs op het gebied van architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur. Jaarlijks selecteert iedere opleiding het beste afstudeerplan voor deelname aan Archiprix. Anders dan bij de meeste prijsvragen is er geen sprake van een gezamenlijke opgave. Het schaalniveau, de behandelde problematiek en manier van presenteren variëren dus per plan. Aankomend talent

wordt vaak voor het eerst door Archiprix gepresenteerd. De hoge kwaliteit van de prijswinnende plannen wekt de verwachting dat het talent van de deelnemers aan Archiprix een verrijking zal betekenen voor de beroepspraktijk. Tijdens een Openbare Bijeenkomst in juni wordt het juryoordeel bekend gemaakt, de ingezonden plannen tentoongesteld, verschijnt een publicatie en natuurlijk het juryrapport.

www.archiprix.nl